der skal ydes af sidstnævnte medlemsstat, er bundet af den af denne stat foretagne tarifering og kun kan udbetale de monetære udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat, med den sats, som svarer til denne stats tarifering.

3. **Bestemmelserne i Rådets forordning nr. 974/71, navnlig forordningens artikel 2 a, samt bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975, skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat ikke er beføjet til at udbetale erhvervsvirksomheder forskellen mellem det monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den pågældende medlemsstats tarifering, og det mindre monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den tarifering ved indførsel, der anvendes af den indførende medlemsstat.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. oktober 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 2. JULI 1981 [1]

Høje Domstol.

Den foreliggende sag vedrører en forelæggelseskendelse afsagt af præsidenten for Irlands High Court den 31. juli 1981 i en retssag, hvorunder Anglo Irish Meat Company Limited har sagsøgt det irske landbrugsministerium for

1 — Oversat fra engelsk.

IRL 442 069,16. Dette beløb repræsenterer monetære udligningsbeløb, som selskabet angiveligt har til gode i forbindelse med en række partier oksekød, der indførtes til Det forenede Kongerige fra Irland i perioden 20. marts 1978 — 28. april 1979. Sagen er anlagt mod den irske landbrugsminister, fordi der forelå en aftale mellem de to medlemsstater om, at Irland skulle »betale de udligningsbeløb, der skal ydes af« Det forenede Kongerige som den indførende medlemsstat, jf. artikel 2a i forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (EFT 1971 I, s. 231) som ændret ved forordning nr. 1113/73 af 30. april 1973 (EFT L 114, 1973, s. 4).

På det omhandlede tidspunkt drev selskabet virksomhed med kvægopkøb og salg af kød. En stor del af dets eksport gik til Det forenede Kongerige. Det kød, som denne sag omhandler, bestod af kølede okseforfjerdinger, hvis atlashvirvel var fjernet. Atlashvirvlen vejer cirka 0,5 kg og findes i dyrets hals.

Ved afslutningen af toldformaliteterne angav selskabet, at kødet henhørte under pos. 02.01 A II a) 4 aa) i den fælles toldtarif (FTT), som »ikke udbenet« kølet kød, og angav dette i kontroleksemplar T 5, der benyttes ved intern fællesskabsforsendelse i forbindelse med transaktioner af den pågældende art. De irske myndigheder accepterede denne tarifering som korrekt og opkrævede ved udførsel monetære udligningsbeløb hos selskabet med den for denne position gældende sats. Ved varernes indførsel til Det forenede Kongerige gav de britiske toldmyndigheder imidlertid T5-dokumentet en påtegning om, at tariferingen under den pågældende position blev bestridt, og henviste til et journalnummer. Under den mundtlige forhandling bestred selskabet, at denne påtegning udgjorde en formel tarifering af varerne under en anden position. I forelæggelseskendelsen er det imidlertid anført, at varerne blev frigivet til forbrug i Det forenede Kongerige under pos. 02.01 A II a) 2 bb), og at toldmyndighederne i Det forenede Kongerige gav de pågældende irske myndigheder meddelelse herom i medfør af artikel 10 a, stk. 4, i forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 (EFT L 139, s. 37) som ændret ved artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1556/77 af 11. juli 1977 (EFT L 173, s. 10). Uanset hvorledes påtegningen var udformet, er det således klart, at det i Det forenede Kongerige var opfattelsen, at dette kød henhørte under pos. 2 bb) som andre varer af sammenhængende eller adskilte forfjerdinger. De monetære udligningsbeløb, der gjaldt for forfjerdinger, var lavere end dem, som gjaldt for ikke udbenet kød. Det irske landbrugsministerium udbetalte det mindre beløb i overensstemmelse med Det forenede Kongeriges afgørelse. Den foreliggende sag vedrører forskellen mellem de to beløb.

Selv om det tilsyneladende ikke er kutyme inden for branchen at fjerne atlashvirvlen, og selv om dens fjernelse merkantilt set er uden betydning for produktet, har selskabet gjort gældende, at hvis det ved at fjerne hvirvlen kan opnå, at kødet tariferes under en anden og mere gunstig position, er det i sin gode ret hertil. Andre firmaer gjorde noget tilsvarende, og på et område med en meget snæver fortjenstmargen, havde

selskabet ikke andre muligheder. Følgelig protesterede det mod den tarifering, der var foretaget til brug for udbetalingen af monetære udligningsbeløb i forbindelse med indførslen. Efter en del brevveksling skrev Det forenede Kongeriges toldmyndigheder til Kommissionen og anmodede om, at sagen blev forelagt Nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif. Nomenklaturudvalget behandlede første gang spørgsmålet den 4. december 1978, men først den 6. april 1979 blev det formelt sat under afstemning. Nomenklaturudvalgets opfattelse var, at forfjerdinger, fra hvilke atlashvirvlen var fjernet, ikke henhørte under pos. 02.01 A II a) 2 bb), men under pos. 02.01 A II a) 4 aa), og kort tid efter, den 11. maj 1979, udstedte Kommissionen forordning nr. 936/79 (EFT L 117, s. 19), der trådte i kraft i juni 1979, og som henførte adskillige forfjerdinger under pos. 4 aa) i overensstemmelse med udvalgets opfattelse. Samtidig blev der pr. 30. april 1979 indført samme sats monetære udligningsbeløb for kød, der henhører under de to positioner (jf. artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 745/79 af 11. april 1979 (EFT L 95, s. 1)).

Præsidenten for High Court har forelagt Domstolen tre spørgsmål:

»1. Skal bestemmelserne i De europæiske Fællesskabers fælles toldtarif (som indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 950/68 med senere ændringer), for så vidt angår perioden mellem den 20. marts 1978 og den 20. april 1979 [1], fortolkes således, at en kølet adskilt okseforfjerding, hvorfra atlashvirvlen er fjernet, skal tariferes under pos. 02.01 A II a) 4 aa) og behandlet i overensstemmelse hermed ved beregningen af de monetære udligningsbeløb, som opkræves ved eksport eller ydes ved import i samhandelen mellem medlemsstaterne?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Skal artikel 10 a og artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 fortolkes således, at bestemmelserne forpligter sagsøgte til at yde sagsøgeren monetære udligningsbeløb efter den sats, som gælder for varer under den nævnte position og ikke efter den sats, som ifølge en meddelelse i henhold til artikel 10 a, stk. 4, er blevet anvendt ved varernes frigivelse til forbrug efter indførsel til den medlemsstat, hvor bestemmelsesstedet er beliggende.

3. Såfremt et af de foregående spørgsmål besvares benægtende: Skal de nævnte bestemmelser i forordning nr. 1380/75 fortolkes således, at de forpligter sagsøgte til at tilbagebetale sagsøgeren de overskydende monetære udligningsbeløb, som er opkrævet ved eksport af de nævnte varer fra Irland under anvendelse af pos. 02.01 A II a) 4 aa)?«

Det første spørgsmål

Pos. 02.01 A II a) 2. i FTT angiver blot »forfjerdinger, sammenhængende eller adskilte«. De supplerende bestemmelser i indledningen til kapitlet definerer de af positionen omfattede sammenhængende og adskilte forfjerdinger som henholdsvis

»... forkroppen med samtlige knogler, begge bove og halsen, med mindst 4 og højst 10 ribbenspar« og »den forreste del af den halve krop med samtlige knogler, bov og hals, med mindst 4 og højst 10 ribben . . .«

1 — O.a.: Skal formentlig være 28. april 1979.

De irske toldmyndigheder indtog det standpunkt, at efter fjernelsen af atlashvirvlen var kødet ikke længere omfattet af definitionen for sammenhængende og adskilte forfjerdinger, da det ikke længere kunne siges at indeholde »samtlige knogler«. Følgelig måtte det klassificeres som en ikke udbenet udskæring. Derimod gik myndighederne i Det forenede Kongerige tilsyneladende ud fra, at »samtlige knogler« alene refererede til ribbenene, således at fjernelsen af atlashvirvlen ikke ændrede på kødets tarifering, subsidiært at fjernelsen af denne, merkantilt betydningsløse, lille knogle ikke udelukkede, at kroppen kunne hævdes at indeholde »samtlige knogler«.

Forordning nr. 936/79, der trådte i kraft i juni 1979, henfører ganske klart kødet under pos. 4 aa) (ikke udbenet). Der synes at være enighed om, at forordningen ikke har tilbagevirkende kraft (jf. eksempelvis sag 30/71, *Siemers* mod *Hauptzollamt Bad Reichenhall*, Sml. 1971, s. 253, sammendrag afsnit 2, og sag 158/78, *Biegi* mod *Hauptzollamt Bochum*, Sml. 1979, s. 1103, på side 1119). Følgelig er forordningen ikke bindende for den tarifering af varer, der — som her i sagen — blev indført inden forordningen trådte i kraft. Sagsøgeren i hovedsagen, Landbrugsministeriet og Kommissionen mener imidlertid alle, at den tarifering, som Det forenede Kongeriges myndigheder foretog, var forkert og påberåber sig forordningen — ikke til støtte for, at den afgør det her behandlede spørgsmål, men for at den udgør et væsentligt fortolkningsbidrag ved afgørelsen af, hvilken fortolkning der er den rette. I sit skriftlige indlæg har Det forenede Kongeriges regering anført, at de supplerende bestemmelser havde været formuleret anderledes, hvis det var meningen, at fjernelsen af en lille halsknogle skulle udelukke tarifering under pos. 02.01 A II a) 2 bb). Regeringen mener endvidere, at de supplerende bestemmelser under alle omstændigheder er uklare, hvorfor den korrekte tarifering snarere må være forfjerding end ikke udbenet udskæring, da fjernelsen af atlashvirvlen hverken ændrer på varens væsentlige karakter af forfjerding af oksekød eller hindrer den i at blive handlet under denne betegnelse.

Ifølge FTT's almindelige bestemmelser skal tarifering til brug i retsforhold ske med hjemmel i positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser. Efter min opfattelse må disse sidste også omfatte »Supplerende bestemmelser« i indledningen til kapitel 2, hvis navn skyldes, at de supplerer de bestemmelser i kapitlerne fra Toldsamarbejdsrådets Nomenklatur, som FTT bygger på. Med udtrykket »med samtlige knogler« i de supplerende bestemmelsers definition af »forfjerdinger« sigtes efter min opfattelse ikke kun til ribben, som hævdet af Det forenede Kongerige — ikke mindst fordi bestemmelserne i det følgende opererer med mellem fire og ti ribben eller ribbenspar. Dette spillerum er uden mening, hvis forfjerdingen skal omfatte »alle ribben«. Selv om bemærkningerne kunne have haft en heldigere udformning, og selv om begrundelsen for den oprindelige sondring måske ikke er klar, er der efter min opfattelse intet fremført, der kan begrunde, at udtrykket

»med samtlige knogler« skal tillægges en anden betydning end den sædvanlige. Alle knogler betyder alle knogler og ikke alle minus én, eller alle minus en merkantilt set betydningsløs knogle.

Endvidere synes det synspunkt, at atlashvirvlen skal være til stede, for at kødet kan betragtes som en forfjerding, at have støtte i »Explanatory Notes to the Customs Tariff of the European Communities«. I den i 1978 udkomne udgave hedder det heri vedrørende pos. 02.01 A II, at der for definitionerne af forfjerdinger gælder følgende momenter: a) ved halsen forstås den muskelfyldte del af halsen med de syv halve halshvirvler ... Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren og Kommissionen bekræftet, at ringhvirvlen er en af de syv halve halshvirvler. Når dette er tilfældet, må man formentlig kræve, at den er til stede som en del af halsen.

Den korrekte tarifering af dette kød var derfor efter min mening pos. 02.01 A II a) 4 aa). Da dette resultat er nået uafhængigt af — om end det er sammenfaldende med — synspunktet hos Nomenklaturudvalgets flertal, finder jeg det ufornødent at tage stilling til anbringenderne om den betydning, der bør tillægges flertalsopfattelsen som fortolkningsbidrag ved fortolkningen af den fælles toldtarif.

Det andet spørgsmål

Hvad det andet spørgsmål angår har Domstolen i dom af 18. september 1980 i sag 795/79, *Handelsmaatschappij Pesch* mod *Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten* (endnu utrykt), fastslået, at det ifølge artikel 1 i forordning nr. 974/71 påhviler den indførende medlemsstat at betale monetære udligningsbeløb ved indførsel, samt at forordningens artikel 2 a ikke pålægger den udførende stat at udbetale monetære udligningsbeløb ved indførsel, men blot åbner mulighed for, »at den eksporterende medlemsstat — efter aftale med den indførende medlemsstat og for dennes regning — kan udbetale det monetære udligningsbeløb ved indførsel, som den indførende medlemsstat selv skal yde«. Da ydelsen af de monetære udligningsbeløb afhænger af varernes toldtarifering, følger det heraf, at den udførende medlemsstat kun kan udbetale monetære udligningsbeløb efter den sats, som svarer til den tarifering, som den indførende medlemsstat har foretaget for varerne. »Den udførende medlemsstat [er] ved udbetalingen af de monetære udligningsbeløb, som skal udredes af den indførende medlemsstat, ... bundet af sidstnævnte stats toldtarifering for de pågældende produkter i forbindelse med deres indførsel«.

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at dommen i *Pesch*-sagen ikke dækker der foreliggende tilfælde og har til støtte herfor anført, at det forhold, at sagen her har været forelagt Nomenklaturudvalget, som indtog samme standpunkt, som selskabet har forfægtet, medfører, at det irske landbrugsministerium er forpligtet til at udbetale det udligningsbeløb, som efter dette standpunkt skulle have været udbetalt. Efter min opfattelse kan præmis 11 i *Pesch*-dommen imidlertid ikke fortolkes derhen, at hvis man benytter muligheden for at forelægge en tvist for Nomenklaturudvalget, så medfører resultatet automatisk en omgørelse af den toldtarifering, som myndighederne i den indførende stat har foretaget. For den udførende stats vedkommende er den indfø-

rende stats toldtarifering bindende, navnlig hvor — som det her var tilfældet — udvalgets stillingtagen først blev indhentet efter, at Det forenede Kongerige havde tariferet de af sagen omhandlede varer.

Subsidiært er det blevet gjort gældende, at foreligger der tvivl, skal den udførende medlemsstat foretage sådanne undersøgelser, som er nødvendige for at løse en given tvist vedrørende den tarifering, som den indførende medlemsstat har foretaget, da den udførende medlemsstat i medfør af artikel 2 a i forordning nr. 974/71 er forpligtet til at betale de monetære udligningsbeløb, »der skal ydes« af den indførende medlemsstat efter en korrekt fortolkning af fællesskabsretten. Det kan naturligvis hævdes, at en forpligtelse til at betale det beløb, der »skal ydes« af den indførende medlemsstat, betyder at den udførende stat skal betale det korrekte beløb, og ikke blot det beløb den indførende stat fejlagtigt anser for det korrekte, men synspunktet er efter min opfattelse i strid med Domstolens dom i *Pesch*-sagen.

I denne dom fremhævede Domstolen, at det ifølge artikel 2 a stadig påhviler den indførende medlemsstat at yde monetære udligningsbeløb og følgelig også at tarifere varerne med henblik på fastsættelse af den korrekte sats for udligningsbeløb. Den udførende medlemsstat har alene til opgave at foretage den således fastlagte udbetaling. For det andet sker udbetalingen efter fremlæggelse af og i overensstemmelse med det for varerne udstedte dokument til fællesskabsforsendelse. Som Kommissionen har fremhævet skal den udførende medlemsstat alene betragtes som fuldmægtig for den indførende medlemsstat ved udbetalingen af de monetære udligningsbeløb. Den har ingen myndighed til at efterprøve den indførende medlemsstats vurdering, således som denne fremgår af forsendelsesdokumentet.

Artikel 10 a, stk. 4, i forordning nr. 1380/75 bestemmer, at såfremt der ved toldbehandling til overgang til forbrug anvendes en anden toldposition end den, der er anført i forsendelsesdokumentet, skal afgangstoldstedet underrettes. Under normale forhold sker dette i form af en påtegning på forsendelsesdokumentet inden dettes returnering til afgangstoldstedet (jf. artikel 12 i forordning nr. 223/77 af 22. december 1976 (EFT L 38, s. 20)). Udbetaling af monetære udligningsbeløb kan — som anført af sagsøgeren i hovedsagen under den mundtlige forhandling — udsættes i medfør af artikel 16 i forordning nr. 1380/75, »... hvor der er tvivl om de fremlagte dokumenters nøjagtighed, og der er indledt en administrativ undersøgelse heraf«. Hermed tænkes imidlertid på den situation, hvor der er mistanke om, at forsendelsesdokumentet ikke er korrekt med hensyn til oplysningerne om afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel og opkrævningen af told og afgifter med tilsvarende virkning, eller det eksempelvis ikke klart fremgår af dokumentet, under hvilken tarifering det blev ekspederet til frit forbrug i den indførende medlemsstat. Bestemmelsen berettiger efter min opfattelse ikke — endsige pålægger — den udførende medlemsstat til at udsætte udbetalingen af de monetære udligningsbeløb, mens den selv undersøger rigtigheden af den indførende medlemsstats toldtarifering.

Hvis importøren eller eksportøren mener, at den indførende medlemsstats toldtarifering er forkert, må vedkom-

mende efter min mening over for statens kompetente myndigheder fremsætte begæring om en efterprøvelse af tariferingen. Efter gældende ret er stillingen den, at hvis den indførende medlemsstat afslår af efterprøve sin tarifering eller at følge en udtalelse fra Nomenklaturudvalget, er retsmidlet heroverfor at anlægge sag ved de nationale domstole. Vedkommende kan efter min opfattelse ikke af myndighederne i den udførende medlemsstat forlange, at de berigtiger situationen.

Kommissionen har gjort gældende, at selv om den tarifering, som Det forenede Kongeriges myndigheder foretog af de pågældende varer, eventuelt var forkert, havde de stadig ret til at yde monetære udligningsbeløb efter satsen for forfjerdinger i stedet for satsen for ikke udbenede udskæringer, hvis de mente, at der forelå en omgåelse eller et misbrug af ordningen med monetære udligningsbeløb og følgelig en trussel om forvridning af handelen. Således som jeg fortolker Domstolens dom i *Pesch*-sagen, mener jeg imidlertid ikke, at noget sådant kommer på tale i den foreliggende sag. Følgelig vil jeg undlade at tage stilling til, om de af Kommissionen påberåbte domme kan støtte dette vidtrækkende anbringende, og om den foreliggende sags omstændigheder kan hævdes at udgøre en omgåelse eller et misbrug af ordningen med monetære udligningsbeløb.

Det tredje spørgsmål

Den forelæggende rets tredje spørgsmål går ud på, om landbrugsministeren er forpligtet til at tilbagebetale sagsøgerne i hovedsagen de monetære udligningsbeløb, der blev opkrævet ved udførsel af kød fra Irland, da disse blev opkrævet med en højere sats end den, der gjaldt for den toldtarifering, som anvendtes ved kødets indførsel til Det forenede Kongerige. Spørgsmålet må efter min mening besvares benægtende. Der er enighed om, at den tarifering, som de irske myndigheder foretog, var korrekt, og de monetære udligningsbeløb blev opkrævet med den korrekte sats. Forordningerne indeholder ingen hjemmel til at kræve tilbagebetaling af korrekt oppebårne monetære udligningsbeløb — uanset hvad der måtte ske ved indførslen.

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at dette fører til et oplagt uretfærdigt resultat, idet det indebærer, at der for samme produkt og samme transaktion samtidigt gælder to forskellige tariferinger, således at der anvendes monetære udligningsbeløb med forskellig sats. Hvis der imidlertid skal — og kan — foretages retsskridt til afhjælpning heraf, skal sådanne dog ikke rettes mod myndighederne i den udførende medlemsstat, der har handlet i henhold til en aftale indgået i medfør af artikel 2 a i forordning nr. 974/71 med senere ændringer.

Sammenfattende foreslår jeg, at de forelagte spørgsmål besvares på følgende måde:

1) I tidsrummet 20. marts 1978 — 28. april 1979 henhørte kølede forfjerdinger af oksekød, hvis atlashvirvel var blevet fjernet, under pos. 02.01

A II a) 4 aa) i FTT og var omfattet af de monetære udligningsbeløb, der gjaldt for denne position.

2) Det følger af artikel 2 a i forordning nr. 974/71 og artiklerne 10 og 11 i forordning nr. 1380/75, at myndighederne i den udførende medlemsstat er forpligtede til at udbetale monetære udligningsbeløb med den sats, der fastsættes af den indførende medlemsstat, selv om den til grund for satsen liggende toldtarifering måtte blive underkendt.

3) Forordning nr. 1380/75 forpligter ikke myndighederne i den udførende medlemsstat til at tilbagebetale korrekt oppebårne monetære udligningsbeløb i forbindelse med varernes udførsel, blot fordi sådanne beløb opkræves eller ydes af den indførende medlemsstat efter en anden sats.